

Nieuwsbrief januari 2019

Jaargang 16 - nr.153

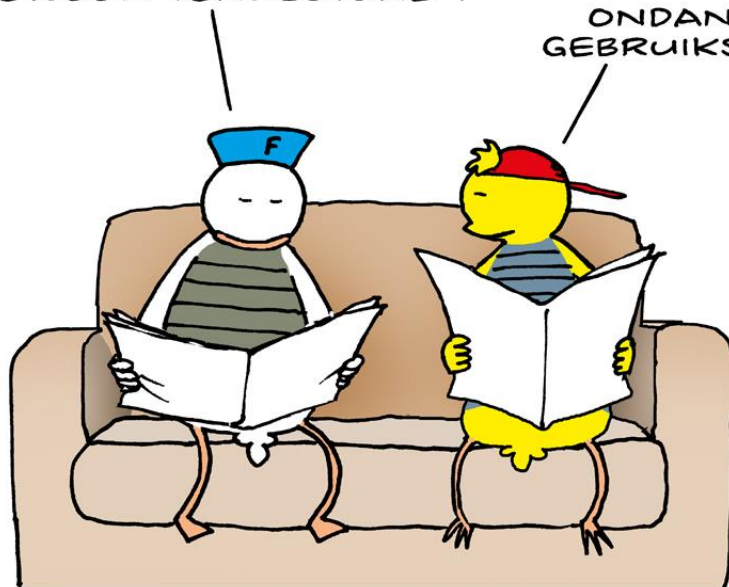
PARDON?

FOKKE & SUKKE

LAZEN DAT JEFF BEZOS GAAT SCHEIDEN

ZO HANDIG! HIJ MOCHT
HAAR GEWOON TERUGSTUREN

ONDANKS DE
GEBRUIKSSPOREN

RGVT

Praat er maar niet over.

We moesten geduld hebben, hield ik mezelf voor. We moesten geduld hebben en doorstaan wat op ons afkwam. Het had geen zin om weg te lopen voor de pijn, we konden nergens heen. En als het ons teveel werd, moesten we onzichtbaar zijn.

Hebben jullie dat ook wel eens? Dat het je eerst een aantal keren moet bereiken voordat het echt bij je binnenkomt? Voordat het je echt raakt. Dat kunnen best verschillende manieren zijn, in verschillende omstandigheden en op verschillende momenten. Daarvoor had je wel geluisterd, maar het niet gehoord. Wel gekeken, maar het niet gezien.

Het begon met het lezen van het boek van Murat Isik. Getiteld 'Wees onzichtbaar'. Een titel die de lading van 597 bladzijden in twee woorden vangt. De eerste drie regels van dit stuk vormen het begin van deze prachtige en tegelijkertijd ook schrijnende en aangrijpende roman.

Het gaat over Metin, een Turks jongetje die met zijn ouders en zus in Nederland, in de Bijlmer, komt wonen. Isik vertelt ontluisterend hoe Metin als Turks jongetje opgroeit in een onveilige omgeving. De onveilige wereld van de verloederende Bijlmer begin jaren tachtig. En de weinig bescherming biedende gezinssituatie van Metin. Zijn werkloze vader is namelijk zeer onvoorspelbaar en vaak gewelddadig. Van zijn moeder leert hij dat hij meer dan zijn best moet doen, omdat hij vanwege zijn achtergrond in de basis al een achterstand heeft. Vooraf moet hij dus al iets goedmaken. Tegelijkertijd leert hij zichzelf dat hij maar beter onzichtbaar kan zijn op de vele momenten dat er gevaar dreigt. Gevaar in de wijk of gevaar van zijn dominante vader.

Het verhaal van de kleine, opgroeiende Metin ontroert. Veel te vaak moet hij zich extra profileren om zich te kunnen handhaven en op andere momenten moet hij net zo vaak juist onzichtbaar zijn om bijna letterlijk te overleven.

Een poosje nadat ik het boek had gelezen, bezocht ik onze maandelijkse ondernemers-bijeenkomst. We hadden die avond een gast in de persoon van Debbie Kotteman. Misschien beter Debbie Kottenvrouw dus. Debbie is imagocoach en kwam ons iets vertellen over het presenteren van jezelf. En dan niet zómaar jezelf, maar de beste versie van jezelf. Ja, let op... de beste versie van jezelf. Ik moet bekennen dat ik een aardige portie scepsis mee had genomen naar deze bijeenkomst. En dat moest ik op de een of andere manier ook meteen maar openbaar maken. Er is toch maar een (1) versie van jezelf? Dat is toch per definitie de beste? Dat maakt 'de beste versie van jezelf' toch een schoolvoorbeeld van een pleonasme? Vergelijkbaar met een 'houten boomstam'. Toch?

Mevrouw Kotteman verkondigde dat wij in drie milliseconden een mening hebben gevormd over iemand. Een mening op basis van een eerste indruk. Een eerste indruk gebaseerd op kleding, kleur, uiterlijk en houding. Ze maakte de vergelijking met een ijsberg in een zee waarvan wij slechts het topje zien. Een fractie van wie we als mens zijn zien we. Maar in drie milliseconden kleuren wij de complete ijsberg in. We gebruiken daarbij alle eerdere ervaringen die we hebben en alle vooringenomen overtuigingen.

Nog geen week later las ik in de krant dat politicus en bestuurder Teus Dorrepaal een boek had geschreven. Dhr. Dorrepaal woont in 'ons eigen' Makkinga. Zijn boek gaat over een homofiele jongen die opgroeit in een streng christelijk gezin en een kerkelijk milieu. Het verhaal en de personen in het boek zijn fictief, maar de inhoud heeft een sterk autobiografisch karakter. In zijn jeugd worstelde Dorrepaal met zijn gevoelens voor jongens en mannen. En nog steeds, hij is inmiddels 72 jaar, is het soms lastig om mee om te gaan. Als hij dan zijn gevoelens of gedachten probeerde te delen met zijn moeder, was haar antwoord dat hij er misschien maar beter niet over kon praten. Verbergen wie je bent. Of zelfs ontkennen wie je bent. En dan ook nog vanuit het geloof. Ongelofelijk.

Medische hulp heeft hij gezocht en naar een gebedsgenezer is hij geweest. Alles om zijn liefde voor het mannelijke geslacht maar te verhelpen. Uiteindelijk heeft hij zelfs een relatie

met een vrouw gehad. Dan ging het misschien wel over. Maar het (ver)hielp niet en het ging niet over.

Is het verwonderlijk wanneer de hoofpersoon in het boek aan zelfdoding denkt als je er niet mag zijn zoals je bent? Ook hierbij lopen fictie en werkelijkheid op een afschuwelijke manier hand in hand.

Volgens het geloof en de ouders is liefde tussen mensen van hetzelfde geslacht een gruwel. Als je daarmee wordt gevoed, opgevoed en grootgebracht, dan wordt het erg moeilijk om jezelf te accepteren en jezelf te mogen en kunnen zijn. Voor Dorrepaal betekent dit een levenslang gevecht tussen verwerping en aanvaarding. Ook en nog steeds na 72 jaar.

Een confronterend en aangrijpend boek met een schrijnende titel.

'Praat er maar niet over'.

In datzelfde weekend overleed mijn neef. Eric was twee jaar ouder dan mij. Een ontzettende positieve en lieve jongen. Een levensgenieter pur sang. Als hij er was, was er altijd wat te doen. Met zijn expressieve gedrag en zijn positiviteit werd het in zijn nabijheid altijd een klein feestje. Bijzondere kwaliteiten had hij. Hij was zeer creatief, een ongewoon goede kapper en hij danste in zijn jongere jaren op hoog niveau. Net als Dorrepaal hield hij van mannen en was dus homofiel. Dat feit werd lang niet door iedereen geaccepteerd of gerespecteerd. Zijn hele leven lang heeft hij in Zwolle gewoond. Het was zijn stad. Maar verschillende inwoners van diezelfde stad hebben hem veel verdriet gedaan. Hij is gepest, bedreigd, in elkaar geslagen en uitgekotst. Tot aan vernielingen van zijn eigendommen en bekladding van zijn woning en zaak. Niet alleen in zijn jeugd, maar zijn hele leven, tot aan zijn 53^e levensjaar. Hij maakte een keer de opmerking dat hij eigenlijk het beste onzichtbaar kon zijn. Dan had hij geen last met mensen om hem heen. Terugkijkend probeerde hij van zijn leven een feestje te maken, maar ging het ophangen van de slingers vaak heel moeizaam.

Grote verslavingsproblemen heeft hij gekend en zonder het zeker te weten moet het zo zijn dat deze twee zaken met elkaar te maken hebben gehad.

Op zijn overlijdenskaart stond een afbeelding van een zeer verdrietige clown. Iemand die leeft voor en van het plezier, maar er helemaal doorheen zit. Een tekenend plaatje voor Eric. Iemand die het had verdiend om te krijgen wat hij gaf.

Hoe kan het toch zo zijn dat het leven ons leert dat we soms beter onzichtbaar kunnen zijn? Dat we beter niet over onszelf kunnen praten.

Hoe kan het toch zo zijn dat we elkaar niet respecteren zoals we zijn? Waarderen om wie we zijn.

Hoe kan het toch zo zijn dat we elkaar voortdurend beoordelen? Dat we elkaar de maat nemen of sterker nog, veroordelen.

Hoe kan het toch zo zijn dat we dat alles ook nog doen op basis van een klein stukje van de buitenkant? Alleen maar een klein topje van de ijsberg.

Hoe kan het toch zo zijn dat we dat boven alles ook nog doen in slechts 3 milliseconden? Daarbij metend met onze historische ervaringen en overtuigingen. Zaken die met de persoon in kwestie minder dan niets te maken hoeven te hebben.

Ik wil erin geloven dat 2019 een verschil gaat maken. En misschien moeten we dan eerst met onszelf beginnen. Misschien moeten we zonder enige reserve of uitzondering iedereen gaan respecteren en waarderen om wie hij of zij is. Misschien moeten we observeren en accepteren in plaats van beoordelen en veroordelen. En mocht het dan toch nodig zijn, misschien moeten we daar dan iets langer over nadenken en iets meer tijd voor nemen dan 3 milliseconden. Natuurlijk is er maar een (1) keer een eerste indruk. Maar misschien moeten we vaker tijd nemen voor een tweede of een derde indruk. Of een negenennegentigste. Met 365 splinternieuwe dagen en nog veel meer, ja heel, heel veel meer milliseconden te gaan in het nieuwe jaar moet dat toch kunnen?

**ZEGGEN
WAT JE DENKT**

**KAN OOK
IETS AARDIGS ZIJN**

Loesje

Afgelopen zondag zat ik als ontrouwe bezoeker weer eens in de kerk. En voordat jullie mij nu weer aan zien komen met mijn kerk...., laat die kerk maar in het midden. Dat is niet waar het om gaat. De kerk is immers, net als alle gewone mensen die daar invulling aan geven, met de beste bedoelingen, beperkt. De kerk is soms echt ongelofelijk in haar acteren. Het was wel in diezelfde kerk waar we een lied zongen.
Een lied dat me, met de voorgaande verhalen in mijn hoofd, raakte.

*Ongestraft mag liefde bloeien
Vrijuit zoeken naar de zon
Liefdesloop verdraagt geen boeien
Laat haar stromen als een bron
Laat de liefde maar gebeuren
Als een wonder van het licht
Als een regenboog vol kleuren
Door de hemel zelf gesticht*

*Niemand houdt de liefde tegen
Waar zij langs de straten gaat
Wie met liefde is gezegend
Koestert wie om liefde gaat
Alsjeblieft verhoede dat er iemand
In de liefde wordt gekrenkt
Ware liefde oordeelt niemand
Maar aanvaard haar als geschenk*

*Leg de liefde niet aan banden
Gun haar gang de vrije loop
Geef haar bloemen nooit uit handen
Want haar vrucht is onze hoop
Ongestraft mag liefde bloeien
Vrijuit zoeken naar de zon
Liefdesloop verdraagt geen boeien
Laat haar stromen als een bron*

Verhuisd

Zoals al eerder heb aangegeven zijn we met Auto Kort verhuisd. De locatie is veel minder in het zicht, maar ik heb net verkondigd dat dat wat we zien van elkaar of van mensen slechts een heel klein deeltje is, het topje van de ijsberg. Dat geldt onverminderd voor organisaties. De rest van de Auto Kort ijsberg is in de basis mee verhuisd en is bovendien door de verhuizing alleen maar aanzienlijk verbeterd.

Van Auto Kort zijn er dus geen activiteiten meer aan de Venekoterweg, maar alles gebeurt nu aan de Hornleger.

Nieuwe huisstijl

Over een eerste indruk gesproken... Onze nieuwste rolstoelbus heeft tot nu toe incognito rondgereden. Dat betekent dat hij nog steeds zonder belettering en dus maagdelijk wit was. Ik vond (en vind) dat we toe zijn aan een andersoortige huisstijl, maar we konden maar niet iets bedenken waar we blij van worden. Dat is Tycho wel gelukt. Tycho? Ja, Tycho is de zoon van Jacqueline. Hij is 17 jaar en doet een opleiding in marketing en communicatie. Hij vroeg of hij met ons mee mocht denken. En dat denken van Tycho heeft geleid tot onze nieuwe huisstijl! Het is toch mooi dat nieuwe, frisse ideeën van jonge en frisse mensen als Tycho komen. Ik heb de indruk dat hij een opleiding volgt die bij hem past.

Tycho bedankt en veel succes!

UMCG rookvrij

Met ingang van 1 januari 2019 is het UMCG inclusief haar terrein helemaal rookvrij. Wat dit betekent? Dat er op het hele terrein van het UMCG, zowel binnen als buiten, niet meer gerookt mag worden. Dit geldt overigens ook voor de locatie Beatrixoord in Haren. Men heeft mij gevraagd jullie hierover te informeren en dit rookvrije beleid ook te respecteren. Het informeren heb ik bij dezen gedaan. Het respecteren is nu vooral aan jullie.

Vervanging keuken Venekoterweg

Op 4 (en 5) februari wordt onze keuken vervangen. Dat is geen monsterklus, want het is slechts een bescheiden keukentje, maar het geeft wel even wat overlast. En dat is ook waarom ik het meld. Nu zullen de meesten van jullie dat niet heel spannend vinden, maar waarschijnlijk heeft het ook invloed op de koffie. En dan wordt het misschien een stuk spannender. En vooral even minder handig en lekker. Even maar.

Schadepreventie

'Ik reed weg en ineens stond ie daar. Ik had hem nooit gezien. Trouwens, ik kon hem ook niet zien, want hij zat precies in de dode hoek'.

'Het was een knal! Maar gelukkig het is alleen maar de spiegel. En ja, ik kon er echt helemaal niks aan doen. Die mafkees reed gewoon over de as van de weg'.

Het blijft lastig, plotseling overstekende paaltjes en spookrijders op binnenwegen.

Jullie hebben het vast in de media gelezen en/of gehoord. Als taxibranche hebben we al niet zo'n beste naam en nu zijn we dan in opspraak over schades en ongevallen. Op dat vlak doet de taxibranche het namelijk erg slecht. Onderzoek heeft uitgewezen dat gemiddeld 1 op de 20 automobilisten een keer betrokken raakt bij een ongeval of schade. Bij taxi's is dat gemiddeld 1 op de 6. Nu wordt er wel de nuance bij gemaakt dat taxi's over het algemeen veel meer kilometers maken dan de gemiddelde automobilist, maar ook afgezet tegen andere beroepschauffeurs doen we het als branche beslist niet goed. Tel daarbij op dat er in korte periode 4 ongevallen met taxi's zijn geweest met dodelijke afloop. Toevallig (of niet) ging het in alle gevallen om Uber chauffeurs. En of we dit nu willen verzachten of niet, het beeld dat Nederland van ons heeft is slecht. En dat slechte beeld hebben ook de verzekeraars die dat niet baseren op een gevoel, op berichten of op stemmingmakerij, maar op de harde cijfers. Zij luiden de noodklok en geven aan dat we als branche echt iets moeten doen, omdat taxi's anders straks onverzekerbaar zijn. Zo zijn diverse collega taxibedrijven door hun verzekeraar al (on)gewoon geroyeerd. In ons geval kregen we eind vorig jaar een simpele kennisgeving dat onze premies voor 2019 met 20% zouden worden verhoogd.

En heel eerlijk, het schadebeeld is ook bij ons veel slechter dan anders. Ik heb jullie daar al diverse keren over verteld.

Een schrale troost, we zijn in goed gezelschap. Of misschien juist in heel slecht gezelschap.

Het is daarom dat we samen met de verzekeraar van ons wagenpark een paar 'uurtjes schadepreventie' hebben gepland. Het gaat daarbij niet om een cursus autorijden. Dat kunnen jullie allemaal als de beste. Het gaat meer om bewustwording van de achterliggende oorzaken die uiteindelijk de basis kunnen zijn voor een ongeval. Denk bijvoorbeeld aan bepaalde ingesleten gewoontes, afleiding, keren of achteruitrijden. Wat voor invloed heeft het op je rijvaardigheid als je grieperig bent? Of als je net hebt gehoord dat je voor het eerst opa of oma wordt?

Uiteraard is er ook gelegenheid voor het stellen van vragen over alles wat met verkeer(sregels) en schadebehandeling te maken heeft.

Het wordt geen suf theoretisch uur, maar een boeiende, praktische bijeenkomst waar je zeker door aan het denken wordt gezet.

We hebben de groep in tweeën verdeeld en we hebben dus twee tijdstippen waarop dit wordt gehouden.

05-03-2019 (dinsdag)   10:30 – 11:30
19:30 – 20:30

De bijeenkomsten worden gehouden in het nieuwe **Biosintrum op het Ecommunitypark 2 in Oosterwolde.**

Van Siska horen jullie in welke groep jullie zijn ingedeeld en op welk tijdstip jullie zijn uitgenodigd.

Tenslotte, voor de goede orde, het uur van deze bijeenkomst is betaalde tijd.

WMO passen

We hebben nu 5 maanden achtereen het gebruik van de WMO passen geregistreerd en de uitkomsten naar jullie teruggekoppeld. Dit heeft het effect gehad dat we niet werkende passen hebben vervangen en met elkaar nauwegezetter omgaan met het gebruik ervan. Het gewenste effect dus. Met elkaar hebben we er voor gezorgd dat het gebruik van de WMO pas is gestegen naar 90%. Wij zijn daar heel blij mee. Een compliment voor jullie allen! Omdat het voor onze collega's van de administratie maandelijks toch wel een klusje is, gaan we hier nu weer mee stoppen. Medio van dit jaar zullen we het dan tijdelijk weer oppakken. Even voor de goede orde en nog meer voor de zekerheid: Ik heb het nu over het registreren van het gebruik, niet over het gebruik van de passen zelf.

Wegafsluiting N381

Jullie hebben het vast al gelezen of gezien, maar voor de zekerheid nog even. In het weekend van 1 februari 18:00 uur tot 4 februari 06:00 uur is de N381 tussen Wijnjewoude een Oosterwolde (Venekoten) afgesloten. Dit heeft te maken met de werkzaamheden tot verdubbeling naar 2 x 2 op het traject tussen Donkerbroek en Oosterwolde. Daarom dus nu even een weekend 0 x 2.

En Fokke en Sukke..... tja, die zijn al naar Leeuwarden gereden voordat de weg werd afgesloten!

FOKKE & SUKKE

ZITTEN IN LEEUWARDEN

TWEE NACHTEN VORST...

...EN DE RAYONHOOFDEN
HEBBEN AL METEEN EEN
KLEINE PLASSER!

RGvT